

der i sin Tid blev brudt, er i høj Grad ved at heles igen. I Slutningen af Samlingen 1926—27 mente man vist fra alle Sider at kunne spore en udpræget Tendens hos det daværende ærede Medlem Hr. Rode i Retning af en Vandring over mod Partiet Venstre. Jeg tror, at denne Vandring nu er standset, og at Vandringer atter gaar imod de kendte Egne. Hvad der er Grunden dertil, kan jo i og for sig være ret ligegyldigt; naar Tendensen er den, som jeg tror den er, maa man tage det, og jeg tror, man kan tage det som en Kendsgerning. Tonerne de to Partier imellem er jo — derover vil dog vist enhver, der følger nogenlunde med, være ganske klar — en helt anden, end den var i Slutningen af Samlingen 1926—27. Jeg tror, at dette Fænomen maa man have med i sine Betragtninger, naar man vil anstille Sandsynlighedsberegninger over, om Socialdemokratiet i en nærmere Fremtid kan antages at ville gaa ind for Toldforanstaltninger til Hjælp for Byerhvervene. Det er jo nemlig saaledes, at gaar Socialdemokratiet den Vej, saa gaar det paa tværs af det radikale Partis Ønsker. Nu er naturligvis det radikale Parti i sig selv, som det er i Øjeblikket, ikke just nogen Kæmpe, men efter et Valg kan det jo i givet Tilfælde meget let blive en tilstrækkelig stor Skabning til sammen med Socialdemokratiet at danne et Flertal, og jeg tror, at man, som alt i Øjeblikket ligger, maa være klar over, at dette har Socialdemokratiet i høj Grad Øjet aabent for, hvilket naturligvis ikke forhindrer, at man ved given Lejlighed skoser det radikale Parti noget, men jeg føler mig forvisset om, at Skoserne vil blive meget mindre kraftige, end de har været for ikke saa længe siden.

Tager man nu dette i Betragtning, mener jeg altsaa, at man maa være nogenlunde klar over, at Socialdemokratiet ikke vil blive let at faa i Tale med Hensyn til en Ordning af Forholdene, som vi fra vor Side mener at kunne gaa med til til Støtte for Byerhvervene. Dette anser jeg for saa vidt for beklageligt, men jeg mener, det er en Kendsgerning, og at man i allerhøjeste Grad maa regne dermed, og jeg forstaar saa overmaade vel, at det ærede Medlem Hr. Stauning i Dag i en Bemærkning til Slut vender sig imod specielt mig og siger, at ved Resolutionen, som vedtoges i Odense forleden Dag, blev den Politik, jeg vilde følge, jo fuldstændig slaaet ned. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Stauning er i Besiddelse af

saa ringe en Begavelse, at han virkelig tror paa det, han her siger. Nej, jeg tror tværtimod, at han meget vel forstaar, at Resolutionen slet ikke giver Grundlag for en saadan Udtalelse; om den paa en anden Side giver Grundlag for, at den saakaldte Industrifløj har sejret, skal jeg lade ligge. Men det ærede Medlem Hr. Stauning har jo aldrig kunnet være i Tvivl om, at den Del af Venstres Program, som gik ud paa at bringe de offentlige Udgifter ned, altid har haft vor Sympati, og det kan jo paa ingen Maade forbavse det ærede Medlem, at man i Resolutionen fra Odense giver Udtryk herfor. Men naar saa det ærede Medlem vil lave det til, at idet vi giver Tilslutning hertil, har vi uden videre forladt Vejen, som eventuelt kunde føre til, at vi sammen med Socialdemokratiet kunde gennemføre noget, er dette altsaa efter min Mening en saa falsk Paastand som muligt. Men jeg forstaar meget vel, hvorfor det ærede Medlem fremsætter denne Paastand. Det ærede Medlem vil nemlig berede sig Vejen til at kunne paastaa i Henhold til Spalte det og det i Rigsdagstidende den og den Dag, i Henhold til Udtalelser, der jo efterhaanden vil komme, inden vi naar Rigsdagssamlingens Slutning, at han forlængst havde paavist og paapeget, at det konservative Parti, naar det kom til Stykket, intet vilde og turde uden det, Venstre vilde gaa med til. Men det er altsaa dette, der er en fuldkommen falsk Paastand. Det, det ærede Medlem Hr. Stauning altsaa vil, er at berede Jordbunden for, at Folk skal tro, at hans Paastand i denne Retning er rigtig. Men jeg vil dog haabe, at vi fra konservativ Side med de Kræfter, vi raader over, ogsaa vil kunne faa nogen Ørenlyd for at paavise, at det faktiske Forhold er det, at Socialdemokratiet maaske aldrig har villet — efter min Mening aldrig har villet, nogle tror, de har villet — men i hvert Fald nu ikke vil hjælpe til med Toldforanstaltninger, idet et nøjere Samarbejde med de Radikale paa et senere Tidspunkt umuliggør, at de kan gøre dette Skridt til Siden.

Jeg tror altsaa, at denne Bevægelse fra Radikale mod Socialdemokrater eller Socialdemokrater mod Radikale, alt efter som man nu vil udtrykke sig, en Bevægelse, som har faaet en stik modsat Retning af den, den havde før Samlingen 1926—27 sluttede, er det politiske Fænomen, man i Øjeblikket skal hefte sig stærkest ved. Jeg beklager paa en vis Maade denne Bevægelse, ikke fordi jeg har noget